तां स्त्रियं परमप्रीत इदं वचनमब्रवीत् । का वै त्वमसि कल्याणि कुतो वाऽसि जलेचरि ।
किमर्थञ्च महत्पापमिदं कृतवती पुरा ॥ वर्गोवाच ॥ अप्सराऽस्मि महाबाहो देवारण्यविहारिणी । दृष्टा धनपतेर्नित्यं वर्गा
नाम महाबल ।
मम सख्यस्ततोऽन्याः सर्व्वाः कामगमाः शुभाः । ताभिः सार्द्धं प्रयाताऽस्मि लोकपालनिवेशनं ।
ततः पश्यामहे सर्व्वा ब्राह्मणं शंसितव्रतं । रूपवन्तमधीयानमेकमेकान्तचारिणं । ७८५
तस्यैव तपसा राजंस्तद्वनं तेजसा वृतं । आदित्य इव तं देशं कृत्स्नं सर्व्वं व्यकाशयत् ।
तस्य दृष्ट्वा तपस्तादृग्रूपं चाद्भुतमुत्तमं । अवतीर्णाः स्म तं देशं तपोविघ्नचिकीर्षया ।
अहञ्च सौरभेयी च समीची बुद्बुदा लता । यौगपद्येन तं विप्रमभ्यगच्छाम भारत ।
गायन्त्योऽथ हसन्त्यश्च लोभयित्वा च तं द्विजं । स च नास्मासु कृतवान्मनो वीर कथञ्चन ।
नाकम्पत महातेजाः स्थितस्तपसि निर्म्मले । सोऽशपत् कुपितोऽस्मासु ब्राह्मणः क्षत्रियर्षभ । ग्राहभूता जले यूयं चरिष्यथ
शतं समाः । ७८६०
इत्यादिपर्व्वण्यर्ज्जुनवनवासपर्व्वणि तीर्थग्राहविमोचने षोडशाधिकद्विशततमोऽध्यायः ॥ २१६ ॥
॥ वर्गोवाच ॥ ततो वयं प्रव्यथिताः सर्व्वा भारतसत्तम । अयाम शरणं विप्रं तन्तपोधनमच्युतं ।
रूपेण वयसा चैव कन्दर्पेण च दर्पिताः । अयुक्तं कृतवत्यः स्म क्षन्तुमर्हसि नो द्विज ।
एष एव बधोऽस्माकं सुपर्य्याप्तस्तपोधन । यद्वयं संशितात्मानं प्रलोभ्य त्वामिहागताः ।
अवध्यास्तु स्त्रियः सृष्टा मन्यन्ते धर्म्मचारिणः । तस्माद्धर्म्मेण वद्धं त्वं नास्मान् हिंसितुमर्हसि ।
सर्व्वभूतेषु धर्म्मज्ञ मैत्रो ब्राह्मण उच्यते । सत्यो भवतु कल्याण एवंवादो मनीषिणां । ७८६५
शरणञ्च प्रपन्नानां शिष्टाः कुर्व्वन्ति पालनं । शरणं त्वां प्रपन्नाःस्म तस्मात्त्वं क्षन्तुमर्हसि ।
॥ वैशम्पायन उवाच ॥ एवमुक्तः स धर्म्मात्मा ब्राह्मणः शुभकर्म्मकृत् । प्रसादं कृतवान्वीर रविसोमसमप्रभः ।
॥ ब्राह्मण उवाच ॥ शतं शतसहस्रन्तु सर्व्वमक्षय्यवाचकं । परिमाणं शतं त्वेतन्नेदमक्षय्यवाचकं ।
यदा च वो ग्राहभूता गृह्णन्तीः पुरुषान् जले । उत्कर्षति जलात्तस्मात्स्थलं पुरुषसत्तमः ।
तदा यूयं पुनः सर्व्वाः स्वरूपं प्रतिपत्स्यथ । अनृतं नोक्तपूर्व्वं मे हसताऽपि कदाचन । ७८७०
तानि सर्व्वाणि तीर्थानि ततः प्रभृति चैव ह । नारीतीर्थानि नाम्नेह ख्यातिं यास्यन्ति सर्व्वशः । पुण्यानि च भविष्यन्ति पावनानि
मनीषिणां ।
॥ वर्गोवाच ॥ ततोऽभिवाद्य तं विप्रं कृत्वा चापि प्रदक्षिणं । आचिन्तयामोऽपसृत्य तस्माद्देशात्सुदुःखिताः ।
क्वनु नाम वयं सर्व्वाः कालेनाल्पेन तं नरं । समागच्छेम यो न स्तद्रूपमापादयेत्पुनः ।
ता वयं चिन्तयित्वैव मुहूर्त्तादिव भारत । दृष्टवत्यो महाभागं देवर्षिमुत नारदं ।
सम्प्रहृष्टाः स्म तं दृष्ट्वा देवर्षिममितद्युतिं । अभिवाद्य च तं पार्थ स्थिताः स्म व्रीडिताननाः । ७८७५
स नोऽपृच्छत् दुःखमूलमुक्तवत्यो वयञ्च तं । श्रुत्वा तत्र यथावृत्तमिदं वचनमब्रवीत् ।
दक्षिणे सागरानूपे पञ्चतीर्थानि सन्ति वै । पुण्यानि रमणीयानि तानि गच्छत माचिरं ।